

Sygn. akt III AUa 518/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Beata Michalska

Sędziowie: SSA Jacek Zajączkowski

SSA Anna Rodak (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 stycznia 2018 r. w Ł.

sprawy **D. C. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł.**

o wysokość renty rodzinnej

na skutek apelacji D. C. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 7 marca 2017 r. sygn. akt VIII U 2279/16

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi radcy prawnemu Z. S. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w drugiej instancji.**

Sygn. akt III AUa 518/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 sierpnia 2016 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił D. C. (1), prawa do wypłaty renty rodzinnej w wysokości 85% za okres od dnia 1 października 2014 roku do dnia 30 września 2015 roku. W uzasadnieniu wskazano, że wniosek o przedłużenie prawa do renty rodzinnej D. C. (1) zgłosił w dniu 29 czerwca 2016 roku, a decyzją z dnia 4 lipca 2016 roku przedłużono wypłatę renty rodzinnej do 30 września 2016 roku, pod warunkiem podjęcia nauki od dnia 1 września 2016 roku. Tym samym, zdaniem organu rentowego, wniosek o wypłatę renty rodzinnej wysokości 85% za okres od dnia 1 października 2014 roku do dnia 30 września 2015 roku stał się bezprzedmiotowy.

D. C. (1) złożył odwołanie od powyższej decyzji, podnosząc w uzasadnieniu, że decyzją z dnia 17 marca 2016 roku organ rentowy stwierdził nadpłatę świadczenia rentowego wypłaconego jego bratu Ł. C. w okresie od dnia 1 października 2014 roku do dnia 30 września 2015 roku w łącznej kwocie 8.394,24 złotych z powodu zaprzestania przez niego nauki, o czym skarżący nie wiedział. Zdaniem skarżącego w tej sytuacji wyłącznie on jest uprawniony do renty rodzinnej za

w/w okres w wysokości 85%. D. C. (1) wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka w osobie swojej matki na okoliczność spełnienia przez niego warunków do otrzymania renty rodzinnej za ww. okres.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wskazując, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Wyrokiem z dnia 7 marca 2017 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VIII U 2279/16, Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w świetle następujących ustaleń faktycznych i prawnych:

Wnioskodawca D. C. (1), urodzony (...), ma brata – Ł. C., urodzonego (...). W dniu 10 marca 2014 roku zmarł ojciec wnioskodawcy – G. C..

Prawomocnymi decyzjami z dnia 15 kwietnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał rentę rodzinną po zmarłym ojcu D. C. (1) – od dnia 10 marca 2014 roku do dnia 31 sierpnia 2016 roku – pod warunkiem kontynuowania nauki, oraz Ł. C. – od dnia 10 marca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku – pod warunkiem kontynuowania nauki. Wysokość przyznanego świadczenia rentowego wynosiła 90% świadczenia osoby zmarłej i podlegała podziałowi w częściach równych pomiędzy wnioskodawcę i jego brata.

W dniu 22 września 2015 roku Ł. C. wystąpił do organu rentowego o wstrzymanie od października 2015 roku wypłaty przysługującej mu części renty rodzinnej z powodu zaprzestania nauki.

Decyzją z dnia 2 października 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wstrzymał od dnia 1 października 2015 roku wypłatę świadczenia rentowego na rzecz brata wnioskodawcy – Ł. C., z powodu zaprzestania kontynuowania nauki.

Decyzją z dnia 17 marca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził nienależne pobranie przez brata wnioskodawcy – Ł. C., świadczenia rentowego za okres od 1 października 2014 roku do 30 września 2015 roku w kwocie 8.394,24 złotych, zobowiązując go do jej zwrotu.

W dniu 29 czerwca 2016 roku wnioskodawca wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przedłużenie wypłaty renty rodzinnej na miesiąc wrzesień 2016 roku w związku z kontynuacją nauki.

Decyzją z dnia 4 lipca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przeliczył od dnia 1 czerwca 2016 roku do dnia 30 września 2016 roku wysokość przyznanej wnioskodawcy renty i ustalił, że stanowi ona 85% świadczenia osoby zmarłej.

Zaskarżoną decyzją z dnia 4 sierpnia 2016 roku, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 27 lipca 2016 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił D. C. (1), prawa do wypłaty renty rodzinnej w wysokości 85% za okres od dnia 1 października 2014 roku do dnia 30 września 2015 roku.

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie dokumentów organu rentowego, których treść nie była kwestionowana przez strony. Z tego względu Sąd Okręgowy nie dopuścił dowodu z przesłuchania świadka, wnioskowanego przez ubezpieczonego, bowiem okoliczności, które miałyby wykazać świadek swoimi zeznaniami, zostały udowodnione zgromadzonymi w sprawie dokumentami.

W świetle tak poczynionych rozważań Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że odwołanie D. C. (1) nie zasługuje na uwzględnienie. Czyniąc rozważania prawne Sąd pierwszej instancji przywołał treść art. 74 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stanowi, że w razie ujawnienia okoliczności powodujących konieczność podziału renty rodzinnej po raz pierwszy lub zmiany warunków dotychczasowego podziału renty ze względu na zmianę liczby osób uprawnionych organ rentowy dokonuje podziału świadczenia od miesiąca ujawnienia tych okoliczności. Sąd Okręgowy podkreślił, że jeżeli organ rentowy przy rozpoznawaniu wniosku o rentę rodzinną poweźmie wiadomość, że po zmarłym ubezpieczonym pozostały także inni uprawnieni, to zobowiązany jest ich

zawiadomić i rozpoznać także ich prawa do jednej łącznej renty rodzinnej. Dalej Sąd wskazał na treść art. 74 ust. 2 i 3 cytowanej ustawy, który mówi o obowiązkowym podziale jednej łącznej renty rodzinnej na równe części między uprawnionych członków rodziny, co ma miejsce w razie zmiany warunków dotychczasowego podziału ze względu na liczbę osób uprawnionych, co zawsze następuje od miesiąca ujawnienia tych okoliczności. Sąd Okręgowy powołał również art. 107a ustawy o emeryturach i rentach, określający sposób ponownego ustalenia wysokości i prawa do renty rodzinnej oraz obowiązek zwrotu całości nienależnie pobranej części renty rodzinnej.

Sąd Okręgowy podkreślił również, że zobowiązanie do zwrotu całości nienależnie pobranych części renty rodzinnej przez osobę, która utraciła prawo do tego świadczenia, nie prowadzi do ponownego ustalenia wysokości lub podziału renty rodzinnej przysługującej pozostałym osobom uprawnionym do tego świadczenia za okresy, które przypadły przed miesiącem ujawnienia okoliczności powodujących konieczność dokonania ponownego ustalenia wysokości lub podziału renty rodzinnej.

Sąd Okręgowy wskazał, że w niniejszej sprawie organ rentowy uzyskał informację o istotnych okolicznościach wpływających na zmianę wysokości renty ubezpieczonego D. C. (1) dopiero w dniu 22 września 2015 roku, kiedy to jego brat – Ł. C., wystąpił do organu rentowego o wstrzymanie od października 2015 roku wypłaty przysługującej mu części renty rodzinnej z powodu zaprzestania nauki. W efekcie powyższego, zgodnie z art. 74 ust. 3 ustawy emerytalnej, organ rentowy wydał w dniu 2 października 2015 roku decyzję o wstrzymaniu od dnia 1 października 2015 roku wypłaty świadczenia rentowego na rzecz brata wnioskodawcy – Ł. C..

Przywołane przez Sąd Okręgowy kategoryczne regulacje prawne wykluczają dokonanie z mocą wsteczną ponownego podziału pomiędzy osoby uprawnione renty rodzinnej za okresy, w których jedna lub niektóre z osób uprawnionych nienależnie pobrały przypadające na nie równe części renty rodzinnej. Przyznanie za okres roczny, poprzedzający ujawnienie okoliczności prowadzących do zmiany warunków dotychczasowego podziału renty rodzinnej ze względu na zmianę liczby osób uprawnionych, prawa do wyrównania tego świadczenia do wysokości określonej w art. 73 i do jego podziału w myśl art. 74 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach byłoby możliwe wyłącznie w przypadku, gdyby odmowa lub przyznanie niższych świadczeń (równych części renty rodzinnej) było następstwem błędu organu rentowego lub organu odwoławczego (art. 74 ust. 4 w związku z art. 133 ust. 1 pkt 2 lub ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach). Sąd Okręgowy ocenił, iż w niniejszej sprawie organ rentowy nie popełnił błędu. Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do przyznania wyrównania świadczenia za okres wsteczny, bowiem wypłacanie ubezpieczonemu niższego świadczenia za sporny okres (od 1 października 2014 roku do 30 września 2015 roku) nie było skutkiem błędu organu rentowego, lecz niepoinformowania przez brata o braku po jego stronie uprawnień do dalszego pobierania renty rodzinnej wobec zaprzestania nauki.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł o oddaleniu odwołania, a w punkcie drugim wyroku zasądził od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika z urzędu wnioskodawcy koszty zastępstwa procesowego.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi złożył ubezpieczony D. C. (1), działając przez swojego. Apelujący zaskarżył wyrok w części dotyczącej oddalenia odwołania wnioskodawcy i zarzucił mu:

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię, a w szczególności art. 116 ust. 1 w związku z art. 133 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r., poz. 1440 z póź. zm.) przez przyjęcie, że wnioskodawcy D. C. (2) nie przysługuje renta rodzinna w wysokości 85% za okres od 01 października 2014 roku do dnia 30 września 2015 roku pomimo, iż z całości zgromadzonego materiału dowodowego a w szczególności jego zeznań wynika, że nie wiedział, że w tym czasie jego brat nie uczęszcza do szkoły, a organ ZUS wiedząc o tym fakcie nie zaczął wypłacać renty rodzinnej w należytym, bo w 85% wysokości i nie poinformował, że wyższa renta się mu należy;

2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału przez przyjęcie, że wnioskodawca nie złożył wniosku o rentę rodzinną w pełnej wysokości pomimo, iż taki wniosek złożył już w 2014 roku;

3. naruszenie prawa procesowego art. 217 § 1 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku wnioskodawcy o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. C. – matki wnioskodawcy – na okoliczność spełnienia warunków do otrzymania przez D. C. (2) renty rodzinnej, czym został on pozbawiony możliwości obrony swoich praw w udowodnieniu prawa do renty rodzinnej w wysokości 85% za okres od 01 października 2014 roku do dnia 30 września 2015 roku;

4. obrazę prawa procesowego poprzez naruszenie dyrektyw płynących z zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności oceny zebranego materiału dowodowego w sposób dowolny i arbitralny, przez przyjęcie, że wnioskodawca nie złożył wniosku o rentę rodzinną w wysokości 85% pomimo istnienia dowodów przeciwnych a w szczególności wniosku o wypłatę renty rodzinnej złożonego po śmierci ojca, co m. in. jest sprzeczne z powszechnie przyjętym i aprobowanym stanowiskiem judykatury, tj. art. 233 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie dla wnioskodawcy D. C. (2) prawa do renty rodzinnej uzupełniającej 85% za okres 01 października 2014 roku do dnia 30 września 2015 roku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. nadto apelujący wniósł o przyznanie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługiwała na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie sądu I instancji jest bowiem prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i dokonał poprawnie subsumcji przepisów prawa materialnego.

Podstawą zaskarżonej decyzji organu rentowego jak i zapadłego orzeczenia był przepis art. 74 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stanowi, że renta rodzinna podlega podziałowi na równe części między uprawnionych (art. 74 ust. 2), a w razie ujawnienia okoliczności powodujących konieczność dokonania podziału renty rodzinnej po raz pierwszy lub zmiany warunków dotychczasowego podziału renty ze względu na zmianę liczby osób uprawnionych organ rentowy dokonuje podziału świadczenia od miesiąca ujawnienia tych okoliczności (art. 74 ust. 3). Przepis jest jasny i kategoryczny.

W początkowym okresie wnioskodawca oraz jego brat otrzymywali rentę w wysokości 90%, ponieważ renta była dzielona pomiędzy dwie osoby uprawnione. Dopiero po zakończeniu nauki przez brata wnioskodawcy ZUS dokonał ponownego przeliczenia i ustalił wysokość renty na 85%. Z tego względu sprzeczność ustaleń, jaką podnosi apelujący w zakresie wniosku ubezpieczonego o rentę rodzinną z roku 2014 nie jest skuteczny.

Co do zasady zgodnie z art. 129 ust. 1 u.e.r.f.u.s. świadczenie wypłaca się, poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu z uwzględnieniem ust. 2. Wyjątkiem od zasady z art. 129 ust. 1 u.e.r.f.u.s. jest wskazana w art. 133 ust. 1 pkt 2 u.e.r.f.u.s. możliwość żądania - w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości - wypłaty przyznanego lub podwyższonego świadczenia, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 maja 2015 roku, sygn. akt III AUa 1006/14). W niniejszej sprawie nie doszło do popełnienia błędu przez organ rentowy, który prawidłowo przeliczył wysokość renty po uzyskaniu informacji o zmianie sytuacji ubezpieczonego.

Należy podnieść w tym miejscu, iż bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy byłoby przesłuchanie w charakterze świadka matki wnioskodawcy. Stan faktyczny niniejszej sprawy, kwestia spełnienia warunków i daty

przyznania świadczenia wynika wprost z dokumentów rentowych, składanych również przez wnioskodawcę, a zeznania świadka nie mogą wnieść niczego nowego do sprawy. Przesłuchanie świadka prowadzioby li tylko do bezzasadnego przedłużenia trwającego postępowania sądowego. Na mocy art. 74 ust. 2 i 3 ustawy emerytalnej podział renty rodzinnej następuje w wyniku ujawnienia nowych okoliczności, a takimi w niniejszej sprawie było zakończenie nauki przez brata wnioskodawcy i przez to wstrzymanie wypłaty jego części renty, co w konsekwencji spowodowało konieczność ponownego przeliczenia wysokości świadczenia. Zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 217 § 1 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. (który dotyczy wezwania biegłych, a takowym matka wnioskodawcy nie jest) należy uznać za całkowicie chybiony.

Nadto należy wskazać, iż adresatem normy wrazonej w zdaniu pierwszym art. 217 § 1 k.p.c. są wyłącznie strony. Przepis ten określa ich uprawnienia i obowiązki w postępowaniu dowodowym oraz nakłada na nie, między innymi obowiązek przytaczania okoliczności faktycznych i dowodów w określonym czasie i pod określonymi rygorami procesowymi. Bez wątplenia norma wskazanej regulacji nie odnosi się do sądu i nie określa jego uprawnień ani obowiązków, w konsekwencji nie może być więc przez sąd naruszony (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 maja 2017 roku, sygn. akt III AUa 749/16).

W tym miejscu należy odnieść się do kolejnych zarzutów apelacji – naruszenia prawa procesowego, a to art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. Trzeba podkreślić, że dla skuteczności zarzutu obraży przepisu art. 233 § 1 k.p.c. konieczne jest wykazanie rażącego naruszenia dyrektyw oceny dowodów wskazanych w przywołanym przepisie, czyli wykazania, że ocena sądu jest rażąco sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania czy doświadczenia życiowego i dlaczego (wyrok Sądu Najwyższego wyrok z 10 czerwca 1999 roku, sygn. akt II UKN 685/98 - legalis). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Wyłącznie w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Naruszyć art. 328 § 2 k.p.c. można tylko wówczas, gdy sąd uchylił się od opisanego sposobu oceny dowodów. Nie stanowi jednak jego naruszenie sytuacja, w której strona neguje trafność procesu poznawczego z art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2017 roku, sygn. akt I PK 288/16). W sprawie niniejszej Sąd nie dopatrywał się powyższych uchybień, co w konsekwencji wymogło uznanie podniesionych zarzutów za bezzasadne.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa materialnego, wywiedzonego przez apelującego, należy podnieść, iż generalną zasadą wynikającą z art. 116 ust. 1 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest wnioskowy charakter świadczeń i to w przedmiocie nabycia prawa, jak i dalszych przeliczeń świadczenia. Wyjątkami są sytuacje przewidziane w przepisach, kiedy organ rentowy wydaje decyzję z urzędu. Konsekwencją wnioskowego charakteru świadczeń jest uregulowanie w przepisie art. 129 ust. 1 w/w ustawy maksymalnego wstecznego terminu podjęcia wypłaty. Dotyczy to pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku, o ile w tej dacie spełnione są wszystkie warunki do powstania prawa o podjęcia jego wypłaty. W zakresie podjęcia wypłaty świadczeń po przeliczeniu zasadę tę powtarza przepis art. 133 ust. 1 w/w ustawy. Brak jest podstaw prawnych, które modyfikowałyby powyższą zasadę, czy uzależniały termin wypłaty od dnia kiedy strona zasięgała informacji w organie rentowym, nie składając sformalizowanego wniosku. Przepis art. 133 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy konstruuje instytucję błędu organu rentowego i możliwości wyrównania wstecz świadczenia wiąże to również z datą złożenia wniosku (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 kwietnia 2017 roku, sygn. akt III AUa 1912/16).

W razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości obowiązują ogólne zasady wypłaty emerytur i rent, tj. świadczenie przyznane lub podwyższone wypłaca się nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu (art. 133 ust. 1 pkt 1). Wyjątek stanowi tu sytuacja, w której ponowne ustalenie prawa do świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu rentowego lub odwoławczego (art. 133 ust. 1 pkt 2). Jeżeli w tych warunkach organ rentowy lub odwoławczy przyzna lub podwyższy

świadczenie, wypłaca się je od miesiąca złożenia pierwotnego wniosku lub wydania decyzji z urzędu, nie dłużej jednak niż za okres 3 lat wstecz, liczonych od daty zgłoszenia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005 roku, sygn. akt III UZP 1/05, OSNPUSiSP 2005, nr 24, poz. 395; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2002 roku, sygn. akt II UKN 116/01, OSNPUSiSP 2003, nr 24, poz. 599; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 września 1998 roku, sygn. akt III AUa 374/98, OSA 1999, z. 3, poz. 16; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20 czerwca 1995 roku, sygn. akt III AUr 549/95, OSA 1995, z. 7-8, poz. 64 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 czerwca 2009 roku, sygn. akt III AUa 3917/09, LEX nr 785489).

Wobec powyższego oraz wobec uznania za bezzasadne zarzutów naruszenia przepisów procesowych podniesionych w apelacji, z których wynikać ma zarzut naruszenia prawa materialnego, również i ten zarzut nie może się ostać. W świetle bowiem powyższych rozważań zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wykładnia przepisów prawa materialnego ustawy o emeryturach i rentach, jak również ustalenia w zakresie warunków przyznania renty rodzinnej wnioskodawcy i jej wysokości, są prawidłowe.

Konkludując należy zauważyć, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwoliło stwierdzić zasadności podnoszonych przez skarżącego twierdzeń i nie dało podstaw do rewizji wydanej przez organ rentowy decyzji. Poczynione ustalenia Sądu Okręgowego wbrew twierdzeniom skarżącego okazały się pełne, spójne, logiczne i doprowadziły do dokonania prawidłowej subsumpcji prawa materialnego. Jednocześnie dokonana w postępowaniu odwoławczym przez Sąd Apelacyjny interpretacja przepisów w oparciu o ustalony stan faktyczny, nie doprowadziła do korekty wydanego przez Sąd Okręgowy orzeczenia.

Mając na uwadze, że zaskarżony wyrok jest trafny, Sąd Apelacyjny nie znajdując podstaw do jego zmiany ani uchylecia, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.